

חינוך לנשיקות

ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך מיין (שה"ש א, ב)

1. יצירת זמן עיבור

אם תשיב משבת רגלך עשות הפצ'יק ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד וכבודתו מעשות דרכיך ממצוא הפצ'יק ודבר דבר: אז תתענג על ה' והרפכתיך על בנותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי ה' דיבר (ישעיה נח, יג, יד)

2. בן תפילה תהייה בני!

אמר רב יהודה לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו שנאמר והאלהים עשה שייראו מלפניו רבי סימון ורבי אלעזר הוו יתבי חליף ואזיל רבי יעקב בר אחא אמר ליה חד לחבריה ניקו מקמיה דגבר דחיל חטאין הוא אמר לו אידך ניקו מקמיה דגבר בר אוריין הוא אמר ליה אמינא לך אנא דגבר דחיל חטאין הוא ואמרת לי את בר אוריין הוא תסתיים דרבי אלעזר הוא דאמר דגבר דחיל חטאין הוא דאמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא יראת שמים בלבד שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' וכתוב ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו' שכן בלשון יוני קורין לאחת הן תסתיים (שבת לא, ב)

3. שעשועי קודש הקודשים העליונים (קק"ק)

אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים ... אמר רב יהודה אמר רב כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו ... אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו (שבת קיח, א, ב)

4. לימוד תורה כמו נשיקה (ענג נגע)

אדם לומד בקדושה ובטהרה איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר, על - ידי - זה נעשה בחינת נשיקין. ונשיקין זה בחינת התדבקות רוחא ברוחא; פי הפסק הזה הוא דבורו של התנא ... כשאדם קשר לומד תורת התנא, אזי התנא נושק אותו והוא נושק התנא, וגורם תענוג גדול להתנא, כמו שכתוב: 'שפתותיו דובבות בקבר' וכו': וזה בחינת: **וישק יעקב** הוא התנא, **לרחל** היא התורה שבעל - פה שחדש, שנשק ודבק את רוחו ברוח - הקדש שבשכינה. **ויברך שצפה ברוח** - הקדש שלו, שהוציא מפיו והכניס בתוך התורה שבעל - פה, וראה שבגלות הזה על - פי הרב הלומדים אינם הגונים (ליקוטי מהר"ן, רבי נחמן, יב, א)

5. תן רוח

עיקר עלבונה של תורה היא עלבון המחשבה הרוחנית החופשית והטהורה... כשם שממיתים את הנשמה על ידי בטלה, על ידי התעסקות בדברים חומריים גסים, כך ממיתים אותה על ידי ריבוי ההתמדה החומרית, בין ההתמדה במעשים באפס נתינת ריוח של התבוננות איך לזככם, בין התמדת הלימוד באין נתינת מקום להמחשבה להתפשט, להיות משוטטת בעולמיה... על כן ראשית מעשה כל בעל שאר רוח, הוא לתן לעצמו חופש לשוטט במחשבתו בחירות פנימית, בטוהר נפש ובגבורה. (ראי"ה קוק, אורות האמונה, 56)